MARGARET PETERSON

HADDIX

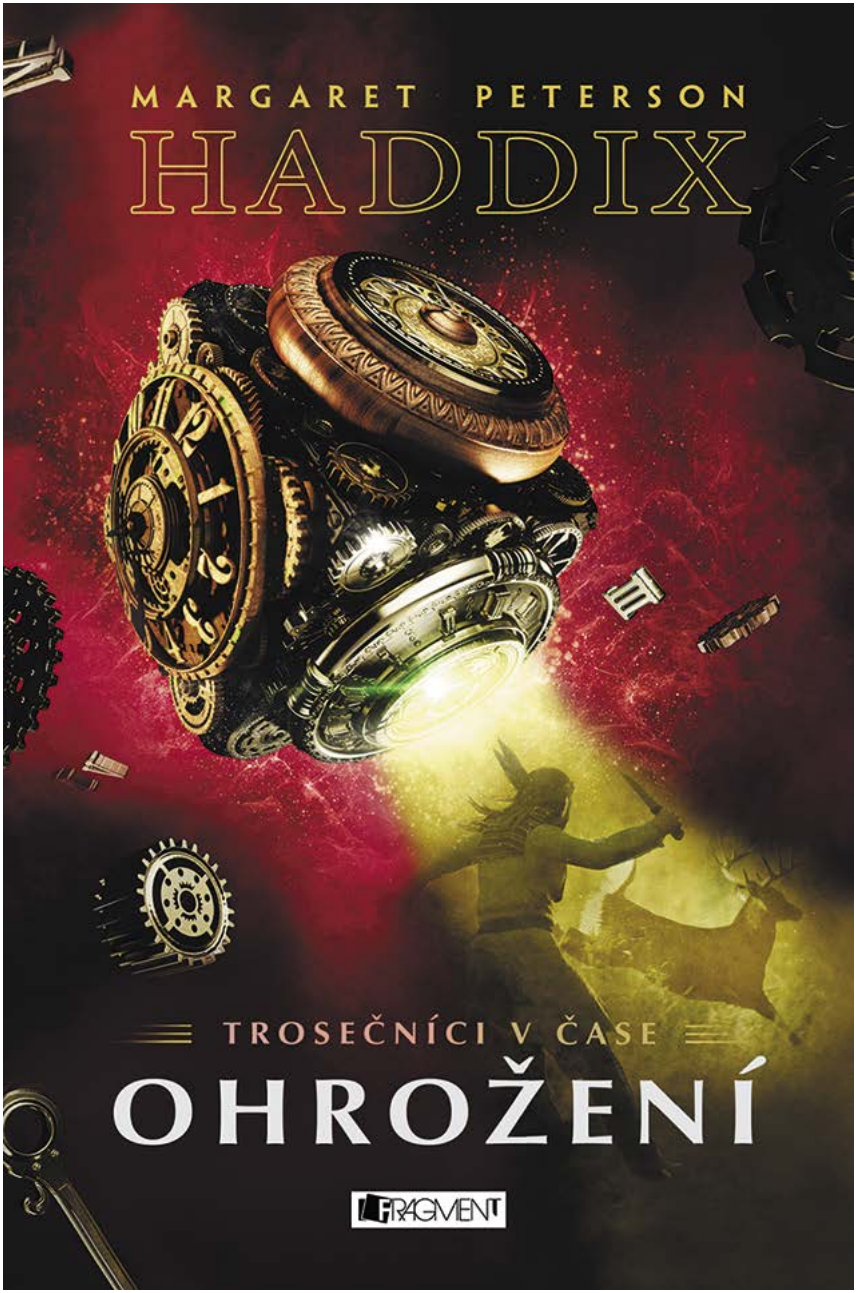

TROSEČNÍCI V ČASE

OHROŽENÍ

FRAGMENT

Trosečníci v čase 3 – Ohrožení

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Margaret Peterson Haddix
Trosečníci v čase 3 – Ohrožení – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

MARGARET PETERSON

HADDIX

TROSEČNÍCI V ČASE

OHROŽENÍ

FRAGMENT

Pro Westdorpovy

PODĚKOVÁNÍ

Vřelé díky Joy, Erikovi, Faith, Ethanovi, Meredith
a Connorovi za podporu při mém pátrání
po informacích a za naslouchání všem mým
potrhlým teoriím. Za ten písek se omlouvám!

JEDNA

Jonáš se na svém křesílku vrtěl a křesílko se vrtělo s ním. Za jiných okolností by ho to fascinovalo – jak bylo to sedátko naprogramované? Mělo snad v sobě nějaký čip, který kroucení obstarával? Jenže právě teď se Jonáš nedokázal soustředit. Seděl ve sterilní, skoro prázdné místnosti a čekal, až ho pošlou zpátky v čase do neznámého období a vstříc neznámému nebezpečí. Takže jediné, na co se zmohl, bylo vrtět se.

Jeden by si myslel, že když máte cestování v čase v malíku, žádný čekání už nebude potřeba, řekl si nabručeně.

Vedle něj na svém křesílku nadskakovala jeho jedenáctiletá sestra Katka – a křesílko nadskakovalo s ní – a brebentila s Andreou, třetím děckem, které s nimi mělo odfrčet do minulosti. Andrea byla toho dne ve skutečnosti ten nejdůležitější cestovatel v čase. Právě kvůli ní se na cestu chystali všichni tři.

„Buď v pohodě," poučovala Katka Andreu. „Když cestuješ v čase, nemusíš zadržovat dech a tak podobně. Nic na tom není."

„To je dobře," odpověděla Andrea tiše. Seděla naprosto nehybně, takže se její křesílko nepohnulo ani o píď. Pohled měla zabodnutý do holé stěny naproti a nejspíš Katce sotva věnovala pozornost. Obyčejně by to Jonáš schvaloval – taky se snažil svou mladší sestru nevnímat, jak jen to šlo. Jenže Andrea, na rozdíl od Jonáše a Katky, ještě nikdy do minulosti necestovala. Nevěděla, do jakého období se dostane ani co tam bude muset udělat. Neměla by mít tisíc otázek? Neměla by se aspoň tvářit, že jí na tom sejde?

„Jenom když tě chytne časová nemoc, to moc sranda není," brebentila dál Katka a přehodila si culík ze svých blonďatých vlasů přes rameno. „Když jsme s Karlosem a Alexem přistáli v roce 1483, byla jsem si jistá, že budu zvracet. A měla jsem pořádnou závrať a –"

„Kateřino!" utnul ji Jonáš, protože už měl Katčina tlachání tak akorát. „Andrea nebude mít časovou nemoc jako ty. Nezapomeň, že se vrací do svýho správnýho času. Kam patří. Takže se bude cítit dobře."

Při těch slovech se Andrea celá rozzářila.

Páni, uvědomil si Jonáš. *Je fakt pěkná.* Toho si předtím popravdě nevšiml. Vlastně ale Andreu skoro vůbec neznal. Když se poprvé viděli, bylo kolem nich dalších třicet čtyři děcek a k tomu čtyři dospěláci, kteří se spolu prali o to, co s děcky udělat, a do toho se pálilo taserem, svazovalo provazy a odesílalo v čase… Jonáš měl pochopitelný důvod, proč si Andreu pořádně neprohlédl. Jediné, co si z prvního setkání pamatoval, bylo, že měla dlouhé hnědé vlasy spletené do dvou copů

a že neječela a nepanikařila jako většina ostatních. A nejspíš taky věděl, že je jí třináct – jako jemu a dalším dětem, o které dospěláci bojovali – a že stejně jako on patří mezi děti zmizelé z historie, které z jejich náležitého času a místa unesli zlovolní pašeráci. Mezi děti, které se do historie musely vrátit, aby zachránily čas.

Jonáš najednou zatoužil Andree připomenout, že on a Katka už dokázali, že jsou schopni zachránit čas *i* zmizelá děcka zároveň, přestože to časoví experti považovali za nemožné. Podařilo se jim přece Karlose a Alexe z patnáctého století zachránit, nebo ne? Jonáš Andree úsměv oplatil a začal rozvíjet, co by jí chtěl říct: něco uhlazeného, ale aby to zároveň znělo odlehčeně a ne moc nafoukaně… Vyznělo by *Neboj se, já se o tebe postarám* hloupě?

Jenže předtím, než měl Jonáš šanci vůbec otevřít pusu, začala zase mluvit Katka.

„Andrea může časovou nemoc mít taky," namítla. „Ne ten typ, že jsi ve špatným období, ale ten druhej, jenom z toho, že cestuješ v čase. Pamatuješ, jak si Účko myslel, že je mám oba zároveň? A že proto jsem se cítila tak hrozně? A…"

Katka v tu chvíli zmlkla, protože se otevřely dveře a dovnitř nevešel nikdo jiný než ten, o kom právě mluvila – Ú.

Ú byl cestovatel v čase z budoucnosti a hlavní postava, která se snažila čas spravit prostřednictvím plánu, že se všechny unesené děti do historie vrátí zpátky. Se svou výškou a lesklými kaštanovými vlasy vypadal tak dobře, že ho Katka původně nazvala „hezký údržbář', a to i kvůli prostředí, v němž se poprvé

setkali. To bylo ještě předtím, než zjistili, jaká je jeho skutečná práce. Právě teď ale Jonáše z jakéhosi důvodu Účkův vzhled nesmírně štval. Podle úhlu pohledu Jonáš znal Ú teprve několik týdnů – anebo víc než pět set let. (Vlastně možná víc než tisíc, pokud byste započítali i to, že Jonáš, Katka, Karlos a Alex mezi patnáctým a dvacátým prvním stoletím cestovali *oběma* směry.) V každém případě Jonášovi chvíli trvalo, než si rozmyslel, jestli se Ú dá věřit nebo ne. Ú Jonášovi, Katce a jejich kamarádům pomohl, ale Jonáš byl pořád na vážkách: Kdyby měl Ú volit mezi záchranou dětí a záchranou času, co by si vybral?

Musím se postarat, aby k takovýmu vybírání vůbec nedošlo, umínil si Jonáš pochmurně. Znova se zadíval na Andreu, na její hladkou světlou pokožku a šedé oči, které z nějakého důvodu zase vypadaly smutně – dokonce až ztrápeně. *Já tě budu chránit,* pomyslel si, i když mu došlo, že by opravdu vypadal jako ťululum, kdyby to teď vyslovil nahlas. Dupnul nohou o zem a křesílko duplo jakbysmet.

„Opatrně," pokáral ho Ú. „Jsou kalibrovaná na velmi vysokou citlivost." Patrně si až teď všimnul Katčina hopsání. „Nejsou úplně určená pro děti."

Katka se zarazila uprostřed poskoku. Sedátko se k ní zvedlo a podepřelo ji.

„Pardon," řekla. „Můžeme už teda jít? Těžko ti ty tvoje drahocenné židličky zničíme, když nás už prostě pošleš do minulosti."

Zněla uraženě. Jonáš přemítal, jestli by měl Ú varovat, že mít vedle sebe uraženou Katku není nejlepší nápad.

„Ještě ne," odpověděl Ú. „Napřed budete potřebovat instrukce."

Katka se na křesílku naklonila dopředu a opěrátko ji následovalo.

„Jako fakt?" vydechla a patrně na pošramocenou pýchu úplně zapomněla. „Tentokrát nám řekneš, do jakýho času jdeme – ještě než nás tam pošleš?"

Ú se zasmál.

„Posledně jste mi k tomu nedali moc příležitost," připomněl jí.

„Naše vina to nebyla," přidal se Jonáš rozhorleně. „Kdybys neposlal Karlose a Alexe zpátky bez toho, abys jim cokoli vysvětlil, a kdybys nepodváděl, když jsem ti vrátil explikátor, a kdybys –"

Ú zvedl ruku, aby Jonáše zarazil.

„No, no," zahlaholil. „Uklidni se. Omlouvám se, jo? Už je to přece za námi. Už to vzala voda. Nikdy jste neslyšeli rčení ‚Nemá smysl se pořád vracet k minulosti?'"

Katka a Jonáš na něj oba bezvýrazně zírali.

„Ehm, není to tak trochu, hm… protimluv, když tohle říká cestovatel v čase?" nadhodila Katka.

„Přesně." Ú se rozzářil. „Vystihla jsi tu ironii. Časocestovatelský humor – prostě si ho zamilujete."

Obrátil se k Andree, která pořád seděla tiše a nezúčastněně.

„Pokud jde o mě, jsme tentokrát všichni na jedné lodi," prohlásil Ú. „Úplně od začátku. Žádné zbytečné tajnůstkaření. Platí?" Napřáhl k Andree ruku.

„Jistě," odpověděla Andrea klidně a potřásla si s ním. Ú si pak postupně rukou potřásl i s Jonášem a Katkou. Kdyby teď Jonáš nesledoval Andreu tak bedlivě, možná by si nevšiml, že na okamžik zaváhala, než promluvila a Účkovu nabídnutou ruku přijala.

Ve skutečnosti se bojí, pomyslel si Jonáš. *Fakticky mě potřebuje, abych se o ni postaral.*

„Takže Andree prozradíš, kdo doopravdy je?" zeptala se Katka dychtivě.

A mně? vyhrkl skoro Jonáš a v tom momentě na všechno ochraňování a starání se o Andreu zapomněl. Měl možnost pozorovat, jak se o svých skutečných identitách dovídají jeho kamarádi Karlos a Alex. A věděl, že dříve nebo později se bude muset do svého původního času vrátit i on sám, aspoň nakrátko – jako všechna ostatní děcka zmizelá z historie. Ale i když se tak toužil dozvědět svou pravou identitu a náležitý čas… možná na to ještě nebyl právě teď úplně připravený…

Chvíle, kdy se hodilo zeptat, byla pryč. Ú už odpovídal Katce.

„Měl jsem v plánu jí to prostě ukázat," vysvětlil.

Přepnul páčku někde za Jonášovým křesílkem – a protější stěna se okamžitě přetavila do něčeho, co vypadalo jako televizní obrazovka s neuvěřitelně vysokým rozlišením. Na písečnou pláž dorážely vlny a Jonáš nepochyboval, že kdyby se podíval dost pozorně, dokázal by na pláži rozeznat každičké zrnko.

„Přeskoč rovnou na část, která ji bude zajímat," zavelel Ú.

Jonáš si nebyl jistý, jestli Ú mluvil přímo k televizi (nebo co to vlastně bylo za hypermoderní vynález) nebo jestli někde v nějaké řídicí místnosti seděl někdo, kdo sledoval celý jejich rozhovor. Občas radši nechtěl o celé té motanici s cestováním v čase moc přemýšlet. Věděl, že je Ú vytáhl z dvacátého prvního století a čekárna, ve které teď byli, se nacházela v „časoprázdnu", tedy v místě, kde čas ve skutečnosti neexistoval. A taky věděl, že se jim Ú nejspíš chystá ukázat pár výjevů z Andreina „skutečného" života, než ji unesli nemorální cestovatelé v čase a než nouzově přistála (se všemi ostatními zmizelými dětmi) na samotném konci dvacátého století. Ale Jonáš se cítil líp, když si namlouval, že prostě jen sleduje televizi s vážně dobrým signálem.

Scéna před ním se měnila, přelétala přes vodu k bažinatému pobřeží a pak kousek do vnitrozemí k hloučku primitivně vypadajících chýší. Některé z chatrčí obklopovala dřevěná ohrada vysoká zhuba osm nebo devět stop. Chýše i ohrada vypadaly trochu zchátrale a na několika místech v nich zely díry.

Výjev se znovu proměnil a zaostřil se na nějakou ženu, která právě vybíhala z jednoho ze zachovalejších domků. Žena na sobě měla oblečení, které Jonášovi připadalo staromódní: dlouhou sukni, blůzu s dlouhými rukávy a legrační klobouček na hlavě. Její sukně nebyla tak široká a načančaná jako ty, které Jonáš vídal v patnáctém století, ale nevěděl, jestli se teď teda dívá na jiné historické období, nebo jenom sleduje jiné lidi. Chudší. Už žádnou smetánku.

„Paní Dareová přivedla na svět děťátko!“ zvolala žena a radost v jejím hlase přebila vyčerpání v její tváři. „Jest to holčička, zdravá a půvabná!“

Z ostatních chatrčí vybíhali další lidé, jásali a provolávali „Sláva, třikrát sláva!“ Jonášovi se na ně ale naskytl jenom krátký pohled, než kamera – nebo z jaké perspektivy se vlastně dívali – začala najíždět do domku. Skrz dveře, přes hliněnou podlahu, nahoru po posteli… A na jakousi ženu, která na ní seděla a na prsou chovala droubounké miminko.

„Má nejsladší holčičko,“ zašeptala tahle žena a tvář jí dokonce i v mdlém světle svíček zářila láskou. „Má malá Virginie.“

„NE!“ zaječel někdo.

Jonášovi chvilku trvalo, než si uvědomil, že jekot nevyšel z obrazovky před ním. Rozhlédl se kolem sebe a už se začal zlobit na sestru, že si dovolila takhle vyrušovat, jenže Katka vedle něj se rozhlížela stejně zmateně.

Byla to Andrea – tichá, rozvážná, ledově klidná Andrea – kdo měl pusu dokořán, kdo právě vyskakoval na nohy a komu z očí sršely blesky.

„NE!“ zavřískla ještě jednou. „To nejsem já! To není moje matka!“

DVA

„Televize“ se zase vnořila zpátky do zdi.

„Andreo,“ ozval se Ú konejšivě. „Chápu, že je těžké to přijmout, ale ve skutečnosti jsi Virginie Dareová. První Angličanka, která se narodila v takzvaném Novém světě. Chtěla bys vidět test DNA?“

„To je tak super,“ přerušila je Katka. „Já bych byla Virginie Dareová strašně ráda. Ty jsi vlastně něco jako nejznámější záhada v dějinách Ameriky.“ Vzhlédla k Ú. „Co se teda s Virginií Dareovou stalo? No, chci říct – co se s ní má stát?“

Jonáš by svou sestru nejradši nakopnul. Kdyby vykoumal, jak to správně provést, možná by to za sebe mohl nechat udělat svoje křesílko. Copak sestra vůbec nevnímá, že je Andrea z toho odhalení, kdo doopravdy je, úplně vyděšená? To Katka nechápe, jak musí být pro Andreu těžké potýkat se s tím, že vlastně ve skutečnosti není ta, za koho se celý život považovala?

Jistěže ne. Katka totiž mezi děti zmizelé z historie nepatřila. Nebyla adoptovaná, na rozdíl od Andrey a Jonáše. Vždycky

si mohla být jistá, že mamka s tátou jsou její rodiče v každém smyslu slova. Nikdy nemusela pochybovat o svojí identitě.

Ú Katčinu otázku ignoroval.

„Andreo?“ zopakoval.

Protože Jonáš dával bedlivý pozor, všiml si, že se Andrein výraz změnil, jako by si přes obličej přetáhla masku. V jednu chvíli vypadala rozzuřeně, připravená křičet dál. Možná by byla dokonce schopná se prát. Ale pak se jí vmžiku tvář vyhladila a vyprázdnila, a všechny emoce byly tytam.

„Omlouvám se,“ řekla tiše. Svezla se zase zpátky do křesílka. „Jenom jsem… omlouvám se. Můžeme pokračovat.“

„Počkat,“ řekl Ú. „Už vím, co ti ukázat. Co takhle přímý důkaz?“

Muselo to pro televizi zafungovat jako příkaz. Na protější stěně se totiž znova objevil obraz, tentokrát v ještě detailnějším záběru na novorozenou maličkou Virginii Dareovou se zarudlým obličejem. Jonáš si až za okamžik uvědomil, že mu miminko roste před očima, jako by sledoval nějaký podivný druh časosběrného záznamu. Přibližně po minutě obraz na pár vteřin zčernal, a když se zase barvy vrátily, na scéně bylo očividně to stejné děcko, ale tentokrát na sobě mělo bodýčko s Mickey Mousem.

Miminko rostlo dál, stalo se z něj batole s Elmem na mikince, pak předškolačka s knížkou pohádek v rukou, potom sedmiletá holčička s fotbalovým míčem v podpaží… výjevy se jenom míhaly, jeden se rozpíjel do druhého. Jonáš nedokázal určit, kolik dívence mohlo být let, než se bez nejmenších

pochyb začala Andree podobat – osm? Devět? Rostla dál a dál, měnila se a vyspívala. V posledních vteřinách míhajícího se sledu obrazů se Andrein vzhled ještě jednou proměnil, ještě dramatičtěji než v případě proměny z nemluvněte ve staromódní košilce v miminko s Mickey Mousem. Na všech těch posledních několika výjevech měla Andrea tklivý a ostražitý výraz.

Závěrečný obraz by klidně mohl být současný Andrein odraz v zrcadle, přesně takový, jak vypadala teď od trika přes nevýraznou šedou mikinu až ke kraťasům (což bylo trochu zvláštní, uvědomil si Jonáš, protože doma byl zrovna listopad). Jak na obrazovce, tak ve skutečnosti jí rovné vlasy ladně splývaly po ramenou – a rty měla semknuté, čelist zatnutou a oči přimhouřené.

„Panečku!“ neudržela se Katka a začala na svém sedátku zase poskakovat. „To je fakt hustý! Můžeš to udělat i se mnou? Ukázat mi, jak jsem vypadala od narození až do teď?“

„Teď ne, Katko,“ uzemnil ji Ú. Pozoroval Andreu. Zmáčkl na stěně nějaké tlačítko, a před nimi se znovu objevil poslední záběr Andrey jako Virginie Dareové: miminka v čepci a krajkovém kabátku. Vedle něj přetáhl obrázek malinké Andrey v bodýčku s Mickey Mousem. A pak celou scénu oddálil, aby ukázal, co obě verze Andrey jako miminka obklopuje. Na obou obrázcích měla miminko v náručí nějaká žena: nalevo paní Dareová, znavená a s propadlými lícemi, která se ale zároveň do své dcerušky láskyplně vpíjela očima; napravo drobná šlachovitá žena s kudrnatými vlasy, která se na uzlíček v náručí radostně usmívala.

Na obou obrázcích vypadala malinká Andrea tak šťastně, že Jonáš skoro slyšel, jak spokojeně brouká.

„Tohle jsi mohl udělat nějakou úpravou fotek," namítla Andrea napjatým hlasem. „Mohl jsi to udělat ve Photoshopu."

„Ty víš, že tohle neděláme," odpověděl jí Ú.

Andree se po tváři skutálela osamocená slza. Skoro veškeré zkušenosti, které Jonáš s brečícími holkami měl, se omezovaly na Katku, která propukala v záchvaty dramatického kvílení: „Bů, to-je-tak-strašně-nefér!" V páté třídě měla Katka potíže s nějakými spolužačkami, které se k ní chovaly nepěkně, a Jonášovi tehdy připadalo, že se Katčino hlasité vzlykání rozléhá každou noc domem snad celé týdny: „Jak mi tohle mohla říct! Bé, jak-tohle-vůbec-někdo-může-říct?"

Jonáš se tehdy ve vytěsňování všeho toho povyku stal opravdovým mistrem. Z nějakého důvodu však na něj teďAndreina jediná slza zapůsobila silněji. Byla tak nějak smutnější. Zesilovala v něm touhu jí pomoct.

Andrea si už ale slzu netrpělivě stírala, jako by ani nechtěla uznat, že tam byla.

„Tohle mi nedělej," řekla. „Prostě nás pošli na cestu. Hned teď."

Hlas jí ztvrdl. Klidně by mohla být nějaká královna, která velí svým vojákům do útoku nebo požaduje popravu nepřítele.

„Ehm, to nejspíš není dobrej nápad, Andreo," ozvala se Katka. „Chci říct, budeš mít sice s sebou Jonáše a mě, abychom ti pomohli a tak, ale když míříme do úplně jinýho století… bylo by nejspíš chytrý se o něm napřed dozvědět, co se dá."

Tohle Jonášovi prozradilo, že i Katka se klepala strachy. Možná taky ještě doufala, že pořád existuje nějaký způsob, jak se cestě do minulosti vyhnout.

„Účko nám může všechno potřebné říct, až se tam dostaneme, ne?“ namítla Andrea, pořád ještě s přísným výrazem.

„To bych mohl,“ souhlasil Ú. „Budu s vámi přes explikátor celou tu dobu v kontaktu.“

Jonáš se trochu zašklebil, když si vzpomněl, kolik potíží jejich parta s explikátorem v patnáctém století měla. Část problému vězela v tom, že mu ještě pořád úplně nerozuměl – byl to totiž přístroj z budoucnosti zhotovený pro cestování v čase, který toho uměl mnohem víc, než co kdy Jonáš považoval za možné. Mimo jiné se uměl vydávat za obyčejné předměty z libovolného období, ve kterém se zrovna ocitl. Ve dvacátém prvním století vypadal ze všeho nejvíc jako iPhone.

A v patnáctém století napodoboval oblázek. I tak dokázal překládat středověkou angličtinu, zajišťovat komunikaci s Ú, propůjčit Jonášovi, Katce a jejich kamarádům neviditelnost a – no jasně – naštvat Jonášova kamaráda Karlose tak moc, že s ním mrskl přes celou místnost.

Jonáš se snažil přijít na to, jak se o svých trablech s explikátorem zmínit, aniž by působil jako zbabělec nebo ještě víc poděsil Andreu. Jenže ta už Účkovi odpovídala.

„Fajn,“ prohlásila. „Tak nám dej explikátor a pojďme na to.“ Posadila se rovně jako svíčka a její sedátko se vytvarovalo do podoby, která Jonášovi připomněla nějakou ptačí matku vystrkující svoje mláďata z hnízda.

„Taky si myslím, že to není nejlepší –“ začal Ú. Pak se odmlčel a po tváři se mu rozlil zaražený výraz. Mírně se natočil a už nemluvil k Andree. „Vážně? Jsi si jistý?“

Udělal několik úkroků jako někdo, koho najednou vyruší hovor na bezdrátovém headsetu. Jonáš samozřejmě ani u jednoho Účkova ucha žádný headset neviděl. *V Účkovo době,* domyslel si, *už je můžou klidně dělat mikroskopický.*

„Aha? Ano? *Takovou* předpověď že jsi nechal propočítat? Právě teď?“ Ú se odmlčel. „Jistě, Same, vím, že je to tvoje práce myslet úplně na všechno, ale stejně… tohle bylo nějak rychle.“ Další pauza. „Ach tak, když se zeptala Katka, ne Andrea. To dává větší smysl.“ Čekal… a pak se hořce uchechtl. „Ne, samozřejmě že na toho psa nezapomenu.“

Ohlédl se zpátky na tři děcka.

„Změnil jsem názor,“ oznámil jim. „Můj nejlepší předpovědec říká, že by *bylo* nejlepší vás poslat okamžitě, a všechno vám vysvětlit, teprve až budete na místě. Selský rozum by kázal jinak, ale na to předpovědi málokdy dbají.“

„Předpovědi?“ zopakovala Andrea nervózně.

„Modely vývoje událostí,“ vysvětlil Ú. „Odhady. Před každou cestou v čase naši předpovědci nechají proběhnout výpočty pro tolik proměnných a kombinací těch proměnných, kolik jich je jenom napadne, aby zjistili, která varianta povede k nejlepším výsledkům.“

„Ale,“ začal Jonáš, „vždyť jsi říkal, že se předpovědi můžou…“ Zarazil se těsně předtím, než mu uklouzlo i poslední slovo. Mělo to být *splést. Předpovědi se můžou splést.* Takhle

jim to Ú kdysi řekl. Jenže Jonáš nechtěl Andreu strašit, a tak větu nepřesvědčivě zakončil: „Předpovědi se můžou… někdy zdát trochu nesmyslný."

„Přesně tak," souhlasil Ú. „Právě proto s Andreou posíláme do minulosti dvě netrénovaná děcka. Nemyslel bych si, že to ještě někdy budu muset zopakovat. A tentokrát nepotřebujete nic speciálního na sebe, místo toho budete potřebovat…" Otevřel dveře, kterými předtím přišel, a zahvízdal do chodby. „Ke mně, hochu!" zavolal. „Tady, Dare!"

Do místnosti vběhl chundelatý anglický ovčák.

„Páni," vyhrkla Andrea očividně překvapená.

„Účko ti to neřekl?" podivila se Katka. „Byla to jedna z předpovědí toho experta, že šanci na úspěch máme jen tehdy, když se vrátíme do historie v kombinaci: ty, já, Jonáš a ten hafan."

„Ehm, tak jo," zamračila se Andrea.

Ú obrátil oči v sloup.

„Věřte mi, až do dnešního dne jsem ještě nikdy žádné domácí zvíře v čase neposlal," prohodil. „Jen si to představte – tři děcka *a ještě* psa? Kdyby mi něco takového radil kdokoli jiný, klepal bych si na čelo. Ale Sam je nejnadanější předpovědec, se kterým jsem kdy pracoval, takže… seznamte se: Dare, váš čtvrtý společník na cestě."

Ovčák doťapal rovnou k Andree a položil jí svou velkou hlavu do klína. Účastně k ní vzhlížel, jako by věděl, že ještě před chviličkou brečela, že ji naprosto chápe a že pro to, aby se cítila líp, klidně položí život.

Jak to ti psi dělají? podivoval se Jonáš. Trošku se bál, že se Andrea z toho psího pohledu dá zase do pláče, ale jenom zabořila obličej do chundelatého kožichu a pevně psa objala.

„Těší mě, Dare," zamumlala. Jonášovi neuniklo, že zněla nadšeněji, než když se setkala s ním a s Katkou. Vymanila obličej z chlupů a zase se zadívala na Ú. „A explikátor?"

Ú vytáhl něco malého ze zadní kapsy – vypadalo to, že se explikátor zrovna vydává za velice malý mobilní telefon. Stiskl na tom „mobilu" několik tlačítek a vložil ho Dareovi do kapsičky na obojku.

„Vše připraveno," oznámil. „Spojím se s vámi, až se dostanete na místo. Teď už se navzájem jenom zaklesněte rukama a chytněte Dareův obojek."

Počkal, až se všechna tři děcka postaví do správné pozice. Jonáš tak trochu doufal, že bude stát vedle Andrey, jenže uprostřed skončila Katka. Ú se shýbl a ještě jednou na explikátoru něco zmáčkl. „Tři, dva, jedna… *bon voyage!*"

Místnost zmizela.

TŘI

Dá se vůbec někdy na cestování v čase zvyknout? přemítal Jonáš.

Protože tím už prošel, věděl, že to jenom vypadá, jako by se propadal nekonečnou nicotou vstříc ještě nicotnější prázdnotě. Věděl, že nakonec se mu naproti vyřítí světla a že se bude cítit, jako by mu celé tělo roztrhali po jednotlivých atomech na kousíčky. A pak přistanou, a zase se bude cítit tak jako dřív. Po nějaké době.

Tohle všechno věděl, ale stejně bylo pořád hrozné jenom padat a padat a padat…

Pro Andreu to ale muselo být ještě horší.

„Zvládáš to v pohodě?“ zakřičel na ni. Slova mu od úst utrhával svištící vzduch kolem.

Přesto přikývla. Měla na tváři odevzdaný výraz, jako by byla předem smířená s čímkoli.

Nebo – jako by si vlastně ani nemyslela, že je to tak špatné, protože si už prošla něčím, co bylo mnohem horší?

Jonáš k ní natáhl volnou ruku. Kdyby se zaklesli lokty

stejně, jako byl Jonáš spojený s Katkou, mohli by časem proletět v kruhu s Dareem uprostřed. Když s Katkou a Karlosem cestovali do roku 1483, přesně takhle do kolečka se chytili a bylo to uklidňující, protože se tak mohli aspoň trochu od té prázdnoty kolem nich odříznout.

Jenže Andrea od Jonášovy ruky ucukla a zhoupla se od něj pryč.

„Počkej – mám strach, že explikátor vypadne ven," zavolala.

Kapsička na psím obojku Jonášovi připadala pevně zavřená, ale teď v temné nicotě ji ani pořádně neviděl. Spíš vycítil než zpozoroval, že se Andrea k obojku naklonila.

„Řemínky jsou povolené," křikla. „Radši vezmu explikátor sama."

Může ti pak úplně zdřevěnět ruka, chtěl ji Jonáš varovat. *Až přistaneme, nejspíš si ani nebudeš jistá, jestli explikátor pořád držíš…* To se po přistání v patnáctém století stalo jemu.

Jenže v tu chvíli se do Andrey opřel nějaký nahodilý proud vzduchu, který ji od Jonáše odhodil ještě dál. Pořád sice měla levačku zaklesnutou do Katčina lokte a levou dlaň sevřenou kolem obojku, ale zbytek těla jí skoro celý vlál Katce za zády.

„Dávej bacha!" zaječela Katka, zatímco Jonáš zařval: „Andreo! Vydrž!"

Natáhl se, aby jí svou volnou rukou přidržel dlaň na psím obojku, aby zůstala pevně na místě. Vypadalo to, že by se klidně mohla každou chvíli utrhnout. A co by se s ní pak stalo?

Škubl hlavou doprava, aby se mohl podívat za Katčina záda. Bylo to trochu jako hrát prostorový Twister – ruka mu

musela zůstat na Andreině pěsti a paže mu musela zůstat zaklesnutá za Katčin loket, což mu nenechávalo moc prostoru prohnout se v bedrech, aby viděl, co se s Andreou dělo teď. Podařilo se mu ji zahlédnout jenom na chvilku, než se mu hlava stočila zpátky dopředu a Katka mu zastínila výhled ramenem. Andrea se kupodivu nezmítala ani se nesnažila zhoupnout zase zpátky. Místo toho byla teď sbalená do klubíčka a hrbila se nad explikátorem. Jonášovi to připomnělo, jak se spolužáci hrbili nad svými mobily, když dostali nějakou smsku, kterou si nesměl přečíst nikdo cizí.

„Andreo!“ zakřičel Jonáš. „Zkus sem zpátky tak nějak doplavat! Ukaž! Pomůžu ti!“

Nechal levačku pevně sevřenou kolem její dlaně, aby jim psí obojek nevyklouzl, ale pravou se obojku na okamžik pustil, jenom na tak dlouho, aby stihl Andree trošku škubnout za loket. Bylo to jako ve fyzice, ne? Kdyby teď cestovali ve stavu beztíže, i malé cuknutí by mělo Andreu dopravit zase zpátky a…

Aj aj. Ten pohyb ho odhodil až moc doleva – čímž do Andrey, když se zhoupla zpátky, narazil.

Pes začal štěkat. Katka ječela: „Držte se! Prostě se – všichni držte!“ Tuhle zprávu Jonáš zachytil zřetelně, protože se tentokrát zhoupl tak, že mu pravé ucho přistálo přímo na Katčině puse. Rychle se ohlédl přes rameno – měl dojem, že Andrea něco křičí taky, ale neslyšel, co to bylo.

A pak už neslyšel ani Katku ani Darea, protože se dostali do fáze, kdy se k nim vyřítila světla a Jonáš měl pocit, jako by

ho gravitace a čas rozmačkávaly na kaši. V uších mu hučel jeho vlastní tep, stále rychleji, rychleji, rychleji… Už tím sice jednou prošel, ale co když mu tentokrát srdce vážně vybouchne?

Přistáli. Jonáš byl tak oslepený, ohlušený a ochromený, že nedokázal vůbec určit, kde se ocitli. Mohli klidně být na měkké písečné pláži a opalovat se na sluníčku, nebo uprostřed sněhové vánice, vystaveni náletům ledových krystalků. Momentálně by to pro Jonáše bylo úplně stejné. Zuřivě mrkal, aby se mu vrátil zrak. Snažil se ruce přinutit, aby si ohmatal hlavu, ale podařilo se mu to jenom na levé straně… Co to tam je? Má snad v uchu borovicové jehličí?

S vypětím sil si z levého ucha vymetl vše, co tam nepatřilo, a ihned pocítil rozdíl. Teď už slyšel, jak někdo křičí, i když se mu zdálo, že hlas přichází z velké dálky.

„… ztratila…“

„… ztratila…“

„… kvůli tobě jsem ztratila…“

„Kvůli komu? Co jsi ztratila?“ Tohle už nebyl žádný jekot. To byla Katka a její slabý, ale poměrně klidný hlas.

„Jonášovi… Kvůli Jonášovi…“

Jonášovi se zdálo, že musí vynaložit skoro nadlidské úsilí, ale nakonec se mu povedlo zvednout na loktech a mrkáním aspoň trochu zaostřit. To je psí kožich? Aha. Dare přistál přímo na Jonášově pravém boku. Nebylo divu, že Jonáš mohl pohybovat jenom levačkou. Ale teď sebou Dare s uraženým zakňučením mrskl pryč. Jakmile se pes zvedl, Jonáš hned viděl a slyšel o něco líp.

„Co jsi kvůli Jonášovi ztratila?“ dožadovala se Katka odpovědi. Před Jonášovýma očima se pořád zaostřovala a zase rozostřovala.

Andrea měla obličej v dlaních. Hlas jí vystoupal do hlasitého zakvílení.

„Ztratila jsem kvůli němu explikátor!“

ČTYŘI

Jonáš ještě pořád neviděl úplně ostře, ale i tak mu bylo jasné, že Katka okamžitě zbledla.

„Není… náhodou… jenom někde na zemi?“ koktala.

„Ne, je pryč! Úplně pryč!“ soptila Andrea. „Jonáš mi ho vyrazil z ruky, když jsme letěli časem!“

„To jsem ne…“ začal Jonáš protestovat, ale rty a jazyk ho zatím odmítaly poslouchat, takže ze sebe vydal spíš něco jako: „Ho he he…“ Ztěžka polkl a chystal se začít znovu, když vtom mu mysl předhodila několik zběsilých vzpomínek: jak Andreu tahá za ruku, jak Andree naráží do boku…

Možná vážně ztratila explikátor kvůli němu.

„Nic se neděje. Účko ví, kde jsme,“ řekl nakonec a tentokrát už mu bylo rozumět. Mluvil teda dál: „Velkou část z toho, co jsme byli v patnáctým století, jsme explikátor taky neměli, a všechno dopadlo dobře.“

„Protože jsme věděli, co máme dělat,“ namítla Katka.

„Co když jsme ani neskončili na správném místě a ve správnou dobu?“ zděsila se Andrea a zamávala rukama jako

někdo, koho se co nevidět zmocní záchvat hysterie. „Můžeme být úplně kdekoliv!“

„Všechno záleží na tom, jak je explikátor naprogramovanej,“ řekl Jonáš a snažil se, aby zněl sebevědoměji, než jak se doopravdy cítil. Pak ho něco napadlo, a skutečné sebevědomí se mu vrátilo. „Pamatuješ si, Katko, jak před náma Účko do patnáctýho století poslal Alexe? Alex s sebou explikátor neměl. Prostě jenom odletěl tam, kam mu Účko nastavil, že má odletět. Takže takhle to bude určitě i s náma.“

„Vážně?“ vydechla Andrea. „Doopravdy?“

Jonáš na ni pohlédl. Musel to špatně odhadnout, když si myslel, že balancuje na pokraji hysterického záchvatu. Teď vypadala a mluvila normálně. Jako by se jí naprosto ulevilo. Jako by byla dokonce… šťastná!

Jonáše ještě zrak a sluch musely asi pořád šálit. Šťastná přece být nemohla.

„Vážně,“ odpověděl Jonáš a částečně tím přesvědčoval i sám sebe. Rychle pokračoval k dalšímu argumentu: „V každým případě víme, jakej má Účko plán – snaží se posílat děti do historie co nejblíž momentu, kdy původně zmizely. Takže teď musíme bejt v – no prostě v tom čase, kdy žila Virginie Dareová… ehm, teda ty, Andreo… těsně po tom, co tě unesli.“

„Hm,“ zamručela Andrea a rozhlédla se. „To by mohlo být ono. Nebo aspoň přibližně.“ Zněla roztěkaně, jako by o Jonášovy argumenty ztratila zájem. Nebo jako by přemýšlela o něčem úplně jiném než o Virginii Dareové.

Jonáš sledoval směr jejího pohledu. Jediné, co viděl, byly vysoké borovice nad hlavou, jejichž větve se proplétaly tak hustě, že mezi nimi skoro ani neprosvítala obloha. Dívat se tak moc do dálky bylo příliš obtížné. Radši se opět zaměřil na jejich malý hlouček. On i Katka byli pořád rozplácnutí na zemi skoro ve stejné poloze, v jaké přistáli. Pes se odšoural jenom kousek, aby si lehnul Andree k nohám. Samotná Andrea ale seděla vzpřímeně a vypadala naprosto bděle. Dokonce měla dost energie na to, aby si svlékla mikinu a zavázala si ji kolem pasu. Na tmavozeleném tričku pod ní měla napsáno *Tábor Spruce Lake.*

Jonáš byl pořád ještě ve stadiu, kdy na sebe byl pyšný už jenom proto, že si dokázal uvědomit: *No jo, vlastně. Je tu vážně horko.* Cokoli s tím udělat bylo ale prozatím nad jeho možnosti.

„Tady máš důkaz, Andreo," poznamenal Jonáš. „Vypadáš mnohem líp než já nebo Katka. Tohle musí bejt tvoje období. Všechno je v pohodě."

„Kde je teda Andreina původnice?" ozvala se Katka a snažila se taky zvednout do sedu. Z vlasů se jí sypalo borovicové jehličí a nemotorně se snažila zbavit pavučiny, která jí visela z brady. „Jestli jsme na správném místě a ve správnou dobu, proč tu nikde není Andreina původnice?"

Původníci jsou přízračné postavy lidí, které znázorňují, co by se dělo, kdyby se žádní cestovatelé v čase do toku dějin nevložili. Jonáš a Katka byli na své poslední cestě časem z prvního setkání s původníky vyděšení k smrti. Bylo taky dost děsivé pozorovat, jak se jejich kamarádi Karlos a Alex se

svými původnickými verzemi spojují vjedno tak dokonale, že dokázali myslet jejich mozky.

Skuteční Karlos a Alex – jejich verze z dvacátého prvního století – jako by se tehdy vypařili.

A v případě Andrey to bezpochyby bude stejné.

„Tu původnici najdeme," prohlásil Jonáš, i když v duchu si říkal: *Vážně musíme?* Původní Virginie Dareová se stoprocentně potýkala s nějakým smrtelným nebezpečím, před kterým Jonáš s Katkou museli Andreu zachránit. Jakmile ale do své původnice vklouzne, bude velmi těžké ji od toho nebezpečí odtáhnout. A když teď neměli explikátor, jak se dozvědí, před čím přesně se mají mít na pozoru?

Jonáš potlačil narůstající strach a obrátil se k Andree.

„Andreo, vysvětlil ti někdo, jak to s původníky vlastně funguje?" zeptal se jí.

„Co, ehm…" Zdálo se, že Andree dělalo velké potíže přesunout pozornost od borovic zpátky k Jonášovi. „Jistě. Účko mi o nich řekl všechno." Vyskočila na nohy. „Tak na co čekáme? Pojďme najít moje… ehm… tu mou původnici."

Začala rázovat směrem do míst, kde stromy nerostly tak hustě u sebe. Jejich pes se s velkou námahou zvedl taky a pajdal za ní.

„Počkejte na nás," zavolal Jonáš chabě, zatímco se snažil vyštrachat na nohy. Třásl se jako vetchý stařík. Katka se chvěla už jenom vsedě. A Andrea zatím minula nejbližší strom.

„Tak si pospěšte!" zahlaholila přes rameno.

To se snad *chichotala*?

„Ne! Poslouchej!“ zasyčel Jonáš. „Musíš si dávat bacha! Nikdo tě nesmí vidět! Nikdo tě nesmí ani slyšet! Nikdo se o nás nesmí dozvědět!“

Napadlo ho zmínit i to, že kdyby pořád měli explikátor, mohl by jim zařídit neviditelnost – neviditelnost a *bezpečí*. Tak to s největší pravděpodobností Ú plánoval, to byl nejspíš důvod, proč jim nevnutil nějaké starodávné oblečení. Ale jestli za to, že už explikátor neměli, doopravdy mohl Jonáš, neměl v úmyslu teď něco takového vytahovat.

Andrea vykoukla zpoza kmene.

„Jsme v lese, kde široko daleko není ani žádná cesta,“ prohodila a znova se zahihňala. „Čeho se tak bojíš?“

Jonáš se snažil vzpomenout si na všechno, co o příběhu Virginie Dareové věděl. Byla první anglické děcko, které se narodilo v Severní Americe, v… kolonii Roanoke. (Páni – za to, že si na tohle vzpomněl, by na něj byly jeho učitelky společenských věd pořádně pyšné!) A nezmizela pak nějak celá ta kolonie? Co že za to mohlo?

Divoká zvěř? hádal Jonáš. *Nepřátelský kmeny indiánů? Jeden z nepřátel, se kterýma Angličani tehdy válčili – Španělé? Francouzi? Nebo snad ještě nějakej jinej národ, na kterej si nepamatuju?*

Tím Jonášovy vědomosti o Virginii Dareové končily. Nevědět, čeho by se měl bát, mu přišlo jaksi ještě děsivější.

„Andreo, počkej!“ zavolal znova. „Dělej, Katko!“

Katka zaúpěla, a Jonášovi se jí zželelo natolik, že se natáhl a podal jí ruku. Pořád ale ještě nebyl úplně stabilní a na okamžik to bylo padesát na padesát, jestli ji zvládne vytáhnout

na nohy nebo ho její váha naopak stáhne k zemi. Pak se Katka druhou rukou rozmáchla dozadu a odrazila se do kmínku blízké borovice. Celý strom se rozkymácel a přímo Jonášovi na hlavu spadla jedna šiška.

„Ta šiška měla stopro spadnout někam na druhou stranu," bědovala Katka. „Právě teď jsme nejspíš změnili historii."

„Změní se ještě stokrát víc, jestli se Andrea nechá sežrat medvědem nebo ji skalpujou indiáni nebo tak něco," procedil Jonáš skrz zaťaté zuby.

Oba se začali belhat za Andreou. Potáceli se ze strany na stranu a každou chvíli naráželi buď do sebe, nebo do větví stromů. Jonáš si udělal přestávku, aby si sundal mikinu. Doufal, že když mu nebude takové horko, povede se mu líp.

Jenže horko mu bylo pořád. Vzduch kolem byl tak lepivý a těžký, až měl Jonáš pocit, že by se na něj měl položit a začít plavat. Tričko měl brzo zmáčené potem.

Nic z toho patrně Andreu netrápilo.

„Nepřijde ti… divný, že se… Andrea už nebojí?" utrousil Jonáš přerývaně ke Katce. Nebylo lehké zároveň jít, mluvit a ještě k tomu nespouštět oči z Andrey, která teď už skoro běžela.

Katka kývla hlavou, což ji málem poslalo k zemi. Na okamžik se zastavila, aby mohla mluvit bez rizika pádu.

„Nepřijde tobě divný, že nám, no… Účko přece ví, kde jsme, ne?" zamumlala nazpátek. „Tak proč nám neposlal za explikátor nějakou náhradu?" Zamžourala na Jonáše. Celý obličej se jí zkroutil strachy. „Nemyslíš si, že jak jsme explikátor ztratili, tak se tady z toho stal *poškozený čas*, že ne?"

„Neříkej to," vypálil Jonáš. „Ani na to nemysli."

Jenže ta myšlenka teď Jonáše začala hlodat taky. Do takzvaného poškozeného času ani z něj se nedalo nijak dostat. Jestli období, do kterého Virginie Dareová patřila, poškodili, ať se jim Andree podaří pomoct jakkoli úspěšně, můžou tu stejně zůstat trčet celé dny.

Týdny.

Měsíce.

Roky.

Navždy, prolétlo Jonášovi hlavou. *Klidně tu můžeme zůstat trčet po zbytek života.*

Přinutil se myslet jen a pouze na sledování Andrey.

Pořád se mu ztrácela z očí, takže musel zoufale pajdat vpřed, aby z ní nakratičko zahlédl aspoň konečky vlasů nebo kousek trička. Pak se mu ztratila znova. Konečně si přiznal, že nemají šanci – on a Katka s ní krok nikdy neudrží.

A zrovna v tu chvíli se Andrea zničehonic zastavila.

„To se nemůže aspoň schovat za strom, než si prohlídne, co tam před ní je?" zamručela Katka.

Jonáš si uvědomil, že se Andrea zastavila přesně na okraji nějaké paseky. Zvažoval, že na ni zavolá a honem ji pošle se schovat, ale zdálo se mu, že to nemá cenu riskovat. Bylo by to jako řvát na sochu. Andrea totiž úplně zkameněla.

Jonáš se kradl vpřed, Katka se mu plížila po boku. Schovali se za obrovský strom hned za Andreou a oba zpoza kmene současně vykoukli každý jednou stranou.

Co Andrea řeší? Vždyť tam nic není!

To byla Jonášova první myšlenka. A pak, protože Andrea pořád stála zkoprnělá s tváří ztuhlou v šoku, se podíval pořádně.

Na té pasece byly rozeseté… ruiny.

PĚT

To, co Jonáš napřed považoval za několik popadaných stromů uprostřed paseky, byly ve skutečnosti pozůstatky vysoké dřevěné ohrady. *Je to ta ohrada, kterou jsme viděli na obrazovce, když se Virginie Dareová narodila?* přemítal Jonáš. Zamrazilo ho. Ten výjev na obrazovce působil tak šťastně, jako příslib nové budoucnosti, jenže teď bylo jasné, že všechno vzalo zasvé. Na jedné straně paseky se povaloval rezivějící zohýbaný plech, který nejspíš kdysi sloužil jako brnění. Vedle něj v příkopě napůl hnila převrácená starobylá truhlice. Nikde žádné domky, nikde žádní lidé. Po posledních zbytcích ohrady, které ještě stály aspoň trochu rovně, se plazily popínavé rostliny, jako by si daly za úkol ohradu strhnout k zemi celou. Nebylo divu, že si Jonáš výjev před sebou nejprve spletl jenom s další divočinou: Brzy to totiž divočina zase bude.

„Nic z toho si nepamatuju," zamumlala Andrea smutně.

Dare vedle ní zakňučel, jako by s ní její smutek sdílel.

„Andreo, ty si z toho ani nic pamatovat nemáš," ozvala se Katka rázně a bylo znát, že je zase o něco víc ve své kůži.

Nebo se Jonášovi už spravil sluch… „Na to, že jsi Virginie Dareová, si vzpomeneš, až se spojíš se svou původnicí."

„Ne, chtěla jsem říct…" Andree zeslábl hlas. „Možná jsem jenom šla špatným směrem."

Vrhla přes rameno ztrápený pohled, jako by čekala, že se před ní objeví nějaká jiná cesta lesem, která od zpustošené paseky povede pryč. Jonáš věděl, že uvidí jenom stromy a nic než stromy.

„Andreo… Myslím, že tohle je kolonie Roanoke," zašeptal Jonáš. „Nebo aspoň to, co z ní zbylo."

„Vážně?" zašeptala Katka. Teď to byla ona, kdo se nevysvětlitelně rozzářil nadšením. „Tak to potom…"

Ostražitě se rozhlédla a vstoupila na paseku. Zadívala se postupně na všechny stromy, které paseku obklopovaly, okamžik vyčkávala a pak přešla k pobořené dřevěné ohradě. Vypadalo to, jako by se jednotlivé kůly snažila zvedat, aby si každý pořádně prohlédla. Jonáš trpělivě čekal, až si uvědomí, že to zkrátka není možné, když vtom najednou Katka vyjekla.

„Kateřino! Pst!" zasyčel Jonáš a okamžitě se mu vrátily všechny jeho obavy ohledně divoké zvěře, agresivních domorodců a dalších nepřátel.

„To je ono! To je ono!" ječela Katka ještě hlasitěji. „Pojďte se podívat!"

Chovala se, jako by objevila Eldorádo – nebylo to jedno z těch legendárních míst, které se první mořeplavci snažili najít? Jonáš se rychle rozhlédl a vklouzl na mýtinu za svou

sestrou. Dare ťapal vedle něj a za několik sekund se za nimi vyplížila i Andrea.

„Tady!“ vykřikla Katka a ukázala na vrchní kůl. „Vidíte to?“

Jonáš neviděl nic.

Katka ho netrpělivě vzala za ruku a přejela mu prsty přes nezakrytou stranu kůlu.

„Aha, je tam něco vyrytýho…“ řekl Jonáš. „Písmena?“

Nahmatal nějaký oblouček – možná jako C? A pak nejspíš R… Naklonil hlavu, aby se na kůl mohl podívat z lepšího úhlu.

„Je tam vyrytý *Croatoan,*“ zahlaholila Katka. „Croatoan!“

„No a?“ zeptal se Jonáš.

ŠEST

Katka žďuchla Jonáše do prsou.

„Copak jsi v pětce při společenských vědách nedával pozor *ani trošku*?“ pokárala ho. „To sis vůbec nic nezapamatoval?“

„Vím, že se Virginie Dareová narodila v kolonii Roanoke,“ odpověděl Jonáš a cítil, jak mu žaludek plave na vodě jako vždycky, když ho vyvolali na zkoušení.

„A dál?“ pobízela ho Katka.

„A pak všichni zmizeli?“

„A dál?“

Začalo ho to štvát.

„Katko, ty jsi měla lepší učitelku než já. Vsadil bych se, že nám o tom Rorshasová nikdy ani neříkala.“

Katka obrátila oči v sloup.

„*Musela* vám o tom říct. To je jednoduše ta nejlepší část celýho příběhu!“

„Tak teda spusť,“ vyzval ji Jonáš.

Katka začala vyprávět tichým hlubokým hlasem, což vyvolalo správně strašidelnou a tajemnou atmosféru.

„Tu kolonii vedl dědeček Virginie Dareové John White. Musel ale odjet zpátky do Anglie pro zásoby. Plánoval se obratem zase vrátit, ale z různých důvodů –“

„Kvůli válce se Španělskem,“ doplnila Andrea. „Kvůli španělské Armadě.“

„A jo, jasně, kvůli španělské Armadě,“ zopakovala Katka. „Kvůli tomu mu trvalo celé *tři roky*, než se do Roanoke zvládl vrátit. A tou dobou už byli všichni pryč. Dokonce i domy zmizely!“

„To jsem věděl,“ připomněl Jonáš neprůbojně.

„Kolonisti za sebou ale nechali jednu stopu.“ Katka předtím začala mluvit zase normálně, ale teď se vrátila ke svému dramatickému tónu. „Bylo to slovo *Croatoan* vyryté do dřeva. Vyryté… přímo… tady.“ Ukázala pod sebe.

Jonáš musel uznat, že na vyprávění příběhů měla Katka talent. A jestli zůstala jenom jedna jediná stopa, nejspíš si ji zapamatovat měl. Pravděpodobně mu v testu slovo *Croatoan* ušlo. Testy paní Rorshasové byly vždycky strašně těžké.

„Fajn, fajn, to jsem si pamatovat měl,“ uznal. „Ale i tak – k čemu nám to je? Už přece víme, že tohle je Roanoke.“

„Podle Johna Whitea slovo *Croatoan* muselo znamenat, že se jeho osadníci přemístili na jinej ostrov, aby se tam zabydleli u indiánů z kmene Croatoan,“ vysvětlila Katka. Dala si ruce v bok a očividně se chystala pronést nějaké šokující prohlášení. „Jestli teda Virginie Dareová odešla na ostrov Croatoan, proč Účko Andreu v čase vrátil na Roanoke?“

„Možná to John White spletl?“ opáčil Jonáš. „Nebo možná sis historii spletla ty?“

„Ne, má pravdu," zamumlala Andrea.

Dřepla si na bobek a znova a znova přejížděla prsty po vyrytých písmenech.

„Jak dlouho to tu podle vás může být?" zeptala se plačtivě. „Může něco vyřezaného do dřeva zůstat v takovémhle stavu dlouho, když je to jen tak venku v přírodě? Třeba… staletí? Může, že ano?" Třásl se jí hlas, jako by se měla zase rozbrečet, když jí Jonáš s Katkou nedají správnou odpověď.

„Staletí?" zopakovala Katka. „To ani náhodou! Andreo, nepraštila ses náhodou při cestě časem do hlavy? Žádný staletí to tu bejt nemusí. Nevím, kolik ti bylo, když tě z historie unesli, ale musela jsi bejt ještě nedospělá. Pod osmnáct. Takže tyhle písmena nemůžou bejt starší než maximálně osmnáct let."

„Řekl bych, že ani ne těch osmnáct," ozval se Jonáš. „Venku v přírodě se dřevo začne rychle rozkládat. Koukejte, vždyť už teď se ten nápis skoro nedá přečíst."

Chtělo se mu ještě dodat: *Já jsem skaut. O tomhle něco vím*, aby si Andrea nemyslela, že je totální ťuňťa. Jenže Andrea se v tu chvíli na kůl svezla, rozhodila přes něj ruce a zabořila obličej do svých paží.

„Né-é-é-é," naříkala. „To nemůže být pravda…"

Jonáš zamžoural na Katku v naději, že by mu Andreino podivné chování, kdy se u ní vmžiku vystřídalo hihňání, ztuhnutí jako socha a srdcervoucí kvílení, mohla vysvětlit. Katka ale jenom pokrčila rameny ve smyslu *Já jsem z toho taky paf.*

Po chvíli, co na sebe Jonáš s Katkou nad úpějící Andreou jenom tak zírali, si Katka k plačící dívce dřepla.

„To bude dobré, Andreo," konejšila ji a poplácávala po zádech. „Nezapomínej, že tu jsme s tebou, Jonáš a já, abychom ti pomohli. Postaráme se o tebe."

Jonáš usoudil, že když se Katka pustila do konejšení, on by měl obstarat hlídku. Rozhlédl se kolem zrovna v okamžiku, kdy Dare začal štěkat na něco vpravo. Jonáš zachytil kratičký záblesk něčeho světlého – bílé košile? Bílé kůže? Okamžitě se přikrčil na úroveň dívek a odtáhl je z vrchního kůlu, aby nebyly vidět.

„Pst! Ticho! Někdo jde!" zasyčel Katce do ucha. Andree překryl pusu rukou, ale šok ji očividně stejně připravil o hlas.

Dare nicméně štěkal dál, takže Jonáš ani nemohl naslouchat, jestli někdo jde. Co když ten někdo přijde přímo na tuhle paseku? Neměli by všichni tři radši odlézt zpátky do lesa, dokud je ještě čas?

Jonáš natáhl krk jenom natolik, aby mohl vykouknout přes popadané kůly. Pohledem přelétl scenerii před sebou: borovice, borovice, borovice… ale tamhle! Mezi stromy se pohybovalo něco bledého a blížilo se to k mýtině. Jonáš zamrkal, protože jeho oči si vybraly přesně ten okamžik, aby se mu zase rozostřil pohled. Ten pohyb v lese byl rozmazaný a nejasný, jako by se snažil pozorovat nějakého ducha.

Nebo… ne tak úplně ducha…

Jonáš se zakřenil a sklouzl zpátky k Andree s Katkou.

„Je to v pohodě," zašeptal. „Je to jenom původník! A vsadím se, že bude patřit Andree!"

SEDM

Vzápětí přes kůly vyhlédli všichni tři. Dokonce i Dare přestal štěkat a jenom tiše sledoval, co se bude dít. Když teď Jonáš věděl, že se dívá na původníka, dávalo mu smysl, proč se ta postava pohybovala, aniž by za ní šustily větve a praskaly pod ní větvičky.

„Jsou dva!“ zašeptala Katka.

Jonáš se pošoupl k ní, aby viděl ze stejného úhlu. Měla pravdu, mezi stromy se neslyšně proplétaly postavy dvě.

„Radši se ještě přesvědčíme, že s nima nejdou žádný skutečný lidi,“ zašeptal Jonáš temně.

Jak se ale postavy přibližovaly, ukázalo se, že nikdo jiný s nimi není. Když původníci konečně vkročili na paseku – v přímém světle byly vidět všechny detaily – Katka se rozhihňala.

„Člověče, Jonáši, řekla bych, že ani jeden z těchhle původníků Andree nepatří,“ zašeptala.

„Proč ne?“ zeptal se. „… jo tak.“

Původníci byli totiž kluci – a poměrně spoře odění. Zprvu

si Jonáš myslel, že jsou snad i nazí, ale pak si všiml, že jim z boků visí čtverec z jakési látky nebo zvířecí kůže.

Katka se hihňala dál.

„Nebuď jak malá," zavrčel Jonáš. „Kluky v plavkách jsi už přece viděla. Ten… úbor… zakrývá asi tak stejný partie. Tyhle kluci jsou indiáni. Ehm – původní obyvatelé Severní Ameriky."

Z nějaké dávné hodiny společenských věd si Jonáš dokonce vzpomněl, jak se tomu oděvu, který měli kluci na sobě, říkalo: bederní rouška. *To nemohli přijít na nějakej míň trapnej název?* podivil se v duchu.

„Tohle nejsou indiáni," ozvala se Andrea šeptem poprvé od chvíle, co se sesula na kůl s nápisem *Croatoan.* „Podívejte se na ty vlasy. Na jejich strukturu. To je úplně mimo."

Jonáš přimhouřil oči. Nebylo zrovna lehké zkoumat nějakou vlasovou strukturu na klucích, kteří byli prakticky průhlední, i když pořád maličko svítili. Přesto tak nějak pochopil, co měla Andrea na mysli. Ani jeden z původníků neměl dlouhé copy nebo dlouhé rovné vlasy splývající po zádech, ani typické číro Mohawků na jinak oholené lebce – neměli zkrátka žádný z těch účesů, které by si Jonáš u dávných indiánů představoval. Jeden původník měl sice vlasy delší, ale hodně se mu kroutily. A ten druhý byl na ježka.

„Třeba prostě pochází z nějakýho kmene, kterej nikdy do našich učebnic společenských věd nenakreslili," navrhl Jonáš a pokrčil rameny.

„Tamten kluk pochází z Afriky," ukázala Andrea na původníka s krátkým sestřihem, „nebo aspoň jeho předci."

Jako by jí to vlilo novou krev do žil.

„Proč by si nějakej africkej kluk hrál na to, že je indián?“ nechápal Jonáš.

„Haló, je tam někdo?“ poklepala mu na hlavu Katka. „Aby se z něj třeba nestal otrok?“

Jonáš se začervenal, protože na tohle nevzpomněl. Vždycky nesnášel, když otroctví probírali ve škole, protože učitelé začali mluvit takovým podivným tónem, jako by se vážně, ale vážně usilovně snažili nikoho neurazit. A většina černošských dětí ve třídě upřeně zírala na svou lavici a vypadala, jako by chtěla být někde úplně jinde.

„Ne,“ prohodila Andrea a radostí zvýšila hlas. „Vsadím se, že to jsou nějací herci nebo tak něco. A nejsou úplně realističtí. A tohle všechno je jenom scéna z filmu a pořád jsme v jednadvacátém století a vlastně jsme v čase vůbec neodcestovali daleko a…“

Zarazila se, protože oba původníci najednou pozvedli luky a vytáhli šípy z toulců na zádech, kterých si Jonáš všiml až teď.

Původnické luky a šípy? přemítal Jonáš. *No, proč ne, na posledním výletě časem jsem viděl původnickou válečnou sekeru.*

To nebyla radostná vzpomínka. O tom, na co ti dva původníci asi střílí, nechtěl Jonáš ani přemýšlet, ale jak jejich dva šípy obloukem svištěly vzduchem, nemohl od nich odtrhnout oči.

Napřed se zdálo, že jenom neškodně dopadly na zem. Něco mezi borovicovými větvemi zašustilo, ale vycourala se jenom srnka na bezcílné procházce lesem. Pak si Jonáš všiml, že za

sebou srnka něco nechala: původnickou verzi sebe samé prošpikovanou původnickými šípy. Záře přízračné srnky se vytrácela, hasla, až zhasla úplně.

Ale ne, pomyslel si Jonáš vyděšeně. Účko už nám předtím říkal, že když původníci živých originálů umřou, přestanou svítit.

Ani jeden z indiánských původníků – nebo spíš rádoby indiánských původníků – s Jonášem jeho hrůzu nesdílel. Naopak poskakovali z nohy na nohu a hulákali (i když Jonáš samozřejmě nic neslyšel). Pak se směrem k původnické srnce rozběhli a… zaútočili na ni. Nijak jinak se to popsat nedalo. Jonáš byl neskutečně rád, že mu před očima probíhá jenom původnická, přízračná verze celé akce, protože jinak by se mu udělalo špatně od žaludku.

„Tohle není žádná scéna z filmu," špitla Katka. „U filmů se vždycky uvádí: ‚Během natáčení nebylo zraněno žádné zvíře…'"

„Tyhle kluci mají *fakt* hlad," řekl Jonáš a otočil hlavu, protože se na to už nemohl dívat. Původníci patrně části masa jedli syrové a krev si rozmazávali po tvářích. „Umírají hlady. Takhle by se přece nikdo nechoval."

„Tím pádem…" začala Andrea. Tvář se jí zkroutila v mukách. Ještě jednou letmo pohlédla na dva původníky, kteří se právě svými přízračnými původnickými noži pustili do porcování mrtvé původnické srnky. „Měla jsem si uvědomit, že lže. Měla jsem si uvědomit, že to není možné, ani s cestováním v čase…"

„Kdo komu lhal?“ zeptala se Katka. „Myslíš Účka? O čem to mluvíš?“

Ale Andrea neodpověděla. Jenom se sesula k zemi a ramena se jí roztřásla tichými vzlyky. Jedno zakvílení se prodralo ven, a jak ho potlačila, celé tělo se jí na protest zkroutilo. I když nevydala skoro ani hlásku, Jonášovi bylo jasné, že takhle pláče někdo doopravdy zdrcený, že je to milionkrát horší než kterýkoli z Katčiných dramatických záchvatů. A jako v případě původnických kluků a jejich srnky, i tohle bylo na Jonáše až moc. Ani na tohle se nedokázal dívat.

Jenže když se zároveň nechtěl dívat ani na původníky nad přízračnou srnkou, byl trochu bezradný, kam se tedy vlastně má dívat.

Zrak mu sklouzl na Darea – pes střídavě hleděl na Andreu a na původníky.

Jonáš se natáhl a chytil Darea za obojek, aby ho případně udržel na místě. Neměl nejmenší ponětí, jak by měl Andree sám pomoct, ale možná blízkost chlupatého čtyřnožce ji trochu uklidní.

„Co se děje, Andreo?“ zeptala se Katka a zněla úplně stejně zmateně, jako byl Jonáš. „Jsi nějaká zapřisáhlá ochránkyně zvířat? Musím ti prozradit, že v minulosti se zabíjelo mnohem víc než jenom tu a tam srnky –“

„Nebrečím kvůli *srnce*,“ vyštěkla na ni Andrea.

„Tak kvůli čemu?“

Jonáš někde v nitru věděl, že by měl Katce a Andree říct, ať nemluví tak nahlas. Bylo to nebezpečné. Jenže časová nemoc,

šok z toho, že ztratili explikátor, hrůzný výjev masakrování srnky i Andreino zdrcené vzlykání – jako by ho to všechno dohnalo naráz. Jediné, na co se zmohl, bylo držet Darea za obojek, který byl tak krásně bytelný. Prsty se mu otřely o kapsičku, do které Ú uschoval explikátor, tak dávno – tak daleko v budoucnosti. I ta kapsička byla pořádně udělaná, festovně zapnutá a k obojku tak pevně přichycená…

Momentíček, proběhlo Jonášovi hlavou.

Začal za kapsičku škubat všemi směry, jak se ji pokoušel strhnout. Ale musela být připevněná nějakým dokonalým supersilným lepidlem z budoucnosti. I když do toho dal Jonáš všechnu svou sílu, ani se nepohnula.

V mysli se mu přehrála vzpomínka.

Počkej – mám strach, že explikátor vypadne ven, řekla Andrea, když se ještě řítili časem, když ještě explikátor *měli.* Natáhla se tehdy ke kapsičce a dotkla se jí. Řemínky jsou povolené, křikla. *Radši vezmu explikátor sama.*

Jenže žádné řemínky tam *nebyly*. Andrea neměla žádný důvod, proč by musela explikátor z kapsičky vytahovat.

Pokud ho nechtěla ztratit úmyslně.

Jonáš se narovnal jako pravítko a Dareův obojek pustil. Probodl Andreu pohledem a oči se mu zúžily na pouhé škvírky.

„To ty jsi lhala," prohlásil.

OSM

První zareagovala Katka.

„Co to tu plácáš?“ zeptala se a obrátila svůj zmatený pohled z Andrey na Jonáše.

„‚Kvůli Jonášovi jsem ztratila explikátor,‘“ zapitvořil se Jonáš afektovaným, ufňukaným hlasem, který byl ve skutečnosti na hony vzdálený tomu, jak mluvila Andrea. „‚Za všechno může Jonáš.‘“ Fajn, takhle přesně to neřekla, ale Jonáš byl příliš vytočený. „Lhala nám!“

„Jonáši, narazils do ní,“ mírnila ho Katka. „Byla to nehoda. Snažil ses pomoct. Nikdo si nemyslí, žes to udělal schválně.“

Aby Katka zastávala roli mírotvůrce – aby ona byla ta klidná a rozumná – bylo vážně zvláštní. Z nějakého důvodu to Jonáše rozzuřilo ještě víc.

„Ale já jsem nic špatnýho neudělal, ani schválně, ani nechtěně. To *ona* za to může,“ vypálil a ukázal Andree přímo na srdce. „Vyndala explikátor a zahodila ho. Úmyslně!“

Andrea zbledla jako stěna. Začala zběsile kroutit hlavou ze strany na stranu.